

Wyrok z dnia 16 stycznia 1998 r.

I PKN 476/97

Przepis art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela nie ma zastosowania, jeżeli szkoła gminna nie ma możliwości zatrudnienia nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć, a szkoła państwowa, w której prowadzi on zajęcia odmawia szkole gminnej refundacji wynagrodzenia wypłaconego przez nią za pracę nauczyciela w szkole państwowej.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 1998 r. sprawy z powództwa Ewy B. przeciwko [...] Liceum Ogólnokształcącemu [...] w L. o nawiązanie stosunku pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 22 maja 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Powódka Ewa B. w sprawie przeciwko [...] Liceum Ogólnokształcącemu [...] w L. o nawiązanie stosunku pracy, wniosła kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 22 maja 1997 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem zmieniono pkt 1 wyroku Sądu I instancji (uznano w nim za bezskuteczną decyzję pozwanego przenoszącą powódkę w stan nieczynny od dnia 1 października 1996 r.) i oddalono powództwo. W kasacji zarzuca się naruszenie art. 20 w związku z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19 ze zm.) przez przyjęcie, że zmiana organu prowadzącego szkołę uzasadnia ograniczenie wymiaru zatrudnienia nauczyciela mianowanego, a w braku jego zgody na to ograniczenie można przenieść nauczyciela w stan nieczynny. Zarzucono także naruszenie art. 38 KP (w związku z art. 91c Karty Nauczyciela)

przez jego niezastosowanie, gdy pozwany podjął zamiar wypowiedzenia powódce umowy o pracę w trybie przewidzianym dla nauczycieli mianowanych. W uzasadnieniu podniesiono, że w stanie faktycznym sprawy nie istniała żadna okoliczność, która uzasadniałaby przeniesienie powódki w stan nieczynny. Powódka nie mogła wykonywać pracy u pozwanego w pełnym wymiarze czasu pracy, ale mogła ten wymiar uzupełniać w innej szkole (w Zespole Szkół Chemicznych w L.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Niesporne jest, że w pozwanym Liceum nie było wystarczającej liczby godzin plastyki, aby powódka świadczyła pracę w pełnym wymiarze. Pozwany zwrócił się zatem do powódki, na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz. U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357), o wyrażenie zgody na ograniczenie wymiaru godzin pracy i proporcjonalne zmniejszenie wynagrodzenia. Powódka nie wyraziła na to zgody. W tej sytuacji pozwany mógł skorzystać z wynikającego z art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela uprawnienia do przeniesienia powódki w stan nieczynny, jeżeli nie istniały warunki do uzupełnienia tygodniowego obowiązkowego wymiaru zajęć w innej szkole. W poprzednich latach powódka uzupełniając pracowała w Zespole Szkół Chemicznych, a do dnia 31 grudnia 1995 r. organem prowadzącym ten Zespół Szkół oraz pozwanego był Kurator Oświaty w L. Od dnia 1 stycznia 1996 r. pozwane Liceum przejęła Gmina L. Za pracę w obu szkołach wynagrodzenie powódce wypłacała strona pozwana. Zespół Szkół Chemicznych odmówił refundacji pozwanemu wynagrodzenia wypłaconego za pracę powódki w tym Zespole w 1996 r. Sąd II instancji trafnie przyjął, że nie można domagać się od pozwanego, aby płacił powódce wynagrodzenie za pracę w innej szkole, finansowanej nie przez gminę, lecz przez budżet państwa. Należy także podzielić pogląd Sądu II instancji, że możliwość uzupełnienia wymiaru godzin pracy w innej szkole, należy rozważać w odniesieniu do szkół prowadzonych i finansowanych przez gminę, a brak tej możliwości został ustalony w postępowaniu dowodowym. Podnieść również należy, że odmienne stanowisko naruszałoby ustawowo zagwarantowaną samodzielność gmin (art. 2 i art. 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samo-

rządzie terytorialnym, jednolity tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 ze zm.). Gmina z własnych środków i wbrew swej woli musiałaby bowiem wypłacać powódce wynagrodzenie za pracę w szkole państwowej. Możliwość uzupełnienia w szkole państwowej wymiaru godzin pracy powódki istniałaby wtedy, gdyby gmina lub szkoła gminna zawarła stosowną umowę z kuratorem oświaty lub szkołą państwową.

Także nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 38 KP. Zdaniem powódki, ponieważ według art. 91c Karty Nauczyciela w zakresie spraw wynikających ze stosunku pracy nie uregulowanych w tej ustawie, mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy, a przeniesienie w stan spoczynku "stanowi quasi rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem", to pozwany powinien zachować przewidziany w art. 38 KP tryb konsultacji ze związkami zawodowymi. Jest to pogląd błędny. Przepis art. 38 odnosi się tylko do umów o pracę, a powódka była zatrudniona na podstawie nominacji. Ponadto nie złożono jej wypowiedzenia, a rozwiązano stosunek pracy w szczególnym trybie określonym w art. 22 ust. 2 w związku z art. 20 Karty Nauczyciela. Pracodawca jest obowiązany do współdziałania ze związkami zawodowymi przy podejmowaniu czynności zmierzających do ustania stosunku pracy tylko wtedy, gdy prawo go do tego zobowiązuje.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono, jak w sentencji.

=====